

Fer partit. És el que tots els dirigents del PSOE consultats per aquest setmanari coincideixen a afirmar que cal fer ara. La situació és excel·lent per als seus interessos. Els socialistes gaudeixen de les principals presidències de les institucions –Ajuntament de Palma, consells insulars d'Eivissa, Menorca i Mallorca, i govern balear– i el seu partit té el govern de l'estat, la qual cosa els dona garanties que les Balears rebran més inversions estatals que mai. I, a més, el principal competidor, el PP encapçalat per Rosa Estaràs, es troba en la pitjor situació de la història –sense poder institucional important enlloc: ni a les Balears ni a Madrid–, alhora que els minoritaris –PSM, EU-Verds, UM i ERC– van sofrir un sotrac electoral el 9 de març, que s'afegeix al fet que el maig passat no avansessin posicions a les urnes autonòmiques. Tot plegat, una situació ideal per al partit socialista capitanejat per Francesc Antich.

Arrenglerament amb Zapatero. “Zapatero fa el que nosaltres sempre havíem defensat que calia fer”, expliquen els dirigents socialistes illencs. Tots igual. Sense esclèxes. Tot és Zapatero: el líder que els ha donat els millors resultats electorals d'ençà dels temps de Felipe González. El PSIB-PSOE s'alineja amb les tesis més federalistes dins el PSOE estatal, i diu no albirar cap canvi d'estratègia en Zapatero. “Simplement fa allò que cal d'acord amb l'ideari del partit; si de cas són alguns altres, que canvien i canviaran”. Per als socialistes balears l'aposta per “l'Espanya plural” no és en perill. Creuen que es manté inalterada. Dins –això sí– dels límits “lògics, que mai no s'ha pensat a superar”, és a dir la Constitució i l'estructura bàsica de l'estat.

L'arrenglerament amb la direcció central és absolut. Si bé és cert que el PSIB sempre ha apostat per Zapatero, i el votà al congrés en què esdevingué secretari general, també és ver que ja no se senten els missatges amb els quals Antich guanyà la candidatura a la presidència del govern balear, el 1998, i la secretaria general del partit, el 2000, que quedaven sintetitzats en un eslògan cridaner: “Hem de ser

El moment més dolç

El PSOE de les Illes viu el millor moment de la seva història. I vol aprofitar aquesta oportunitat per créixer.

més PSIB que no PSOE.” Eren els anys d'un segell autonomista a l'estil del PSC. Fins i tot, al congrés del 2000, canviaren el nom per emular els socialistes catalans: de *Federació Socialista Balear-PSOE* a *Partit dels Socialistes de les Illes Balears*. Fruit d'aquest ímpetu es pogué sentir dir, per exemple, que l'ecotaxa –la taxa que es feia pagar a cada turista per dia d'estada a hotel, sota la primera presidència d'Antich– era “una qüestió de sobirania”. Avui dia, una declaració semblant és inimaginable.

El canvi del PSOE en relació amb aquell temps en què volia ser “més PSIB que no PSOE” és força considerable. Per voluntat pròpia, perquè no hi ha cap socialista significat que mostri ni la més mínima crítica a aquesta situació, però al cap i a la fi és un canvi d'estratègia ben important. No és que ara el PSOE d'Antich sigui menys autonomista, però sí que és evident que no l'interessa desmarcar-se gens ni mica del seu referent estatal. Un canvi d'estratègia que afecta tots els àmbits. En lloc d'ecotaxa i enfrontaments amb els hotelers, ara Antich té magnífiques relacions amb els qui l'havien insultat durant la seva presidència anterior. En lloc de constants invocacions a la identitat i fins i tot la *sobirania*, ara tota la cúpula socialista deixa les qüestions identitàries, encadenades a la llengua, per a ocasions protocol·làries, i fins i tot algunes institucions fan campanyes publicitàries en castellà, a més de fer-les en català de forma preferent. I, no

cal dir-ho, de desmarcar-se de Madrid res de res. Hi ha una sintonia total. De fet, les principals apostes d'Antich al capdavant del govern –habitatges populars, afavoriment dels dependents, polítiques socials en general, crides als seus consellers perquè governin “per als ciutadans” i no tant “per al país” com abans era habitual– són, fil per randa, les mateixes que expressa Zapatero al capdavant del govern espanyol.

Tot i aquest arrenglerament, el fet que el PSOE balear estigui fortament insularitzat permet diferències ostensibles entre cada federació insular. Per exemple, Francina Armengol, presidenta del Consell Insular de Mallorca i secretària general del PSOE-Mallorca, serva una imatge més de *país*, per dir-ho així. El consell fa totes les campanyes publicitàries i emet els missatges institucionals exclusivament en català, mentre que el govern i l'Ajuntament de Palma usen –tot s'ha de dir: no tant com quan hi manava el PP– també el castellà. Sovint els mitjans locals han interpretat aquestes diferències com una mostra de divergències internes entre Antich i Armengol. És cert, i aquest setmanari en té constància, que les relacions entre tots dos polítics van passar moments tensos, durant la legislatura anterior. Però en aquests moments, i deixant de banda les lògiques tàctiques internes amb vista al congrés del PSOE balear que es farà a l'estiu, no sembla que pugui esclatar cap brega.

El congrés i el creixement. El congrés federal del PSOE ha estat convocat els dies 4,5 i 6 de juliol. Tot i que la direcció de Madrid voldria que el balear fos el setembre, tant Antich com Armengol han assenyalat a aquest setmanari que volen convocar-lo immediatament. Calculen que es podrà fer uns quinze dies després del federal i, tot seguit, es convocaran els de cada illa. Es deixarien per al setembre les assemblees de cada municipi. No es preveuen enfrontaments interns en cap cas. És probable que Antich vulgui escenificar un augment de poder de la comissió executiva balear, que en segons quins períodes ha semblat gairebé inexistent perquè ha deixat la iniciativa a les federacions

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

MIQUEL PAYERAS

Francina Armengol, presidenta del Consell Insular de Mallorca, i Francesc Antich, president del Govern de les Illes Balears.

insulars. No hi haurà canvis en els càrrecs més importants. Antich serà reelegit secretari general del PSOE balear, i Armengol tornarà a ser escollida al capdavant de la federació de Mallorca, Xicu Tarrés possiblement de la d'Eivissa i, pel que fa a Menorca, manca saber si Joana Barceló –com asseguren molts rumors– és nomenada per a algun càrrec important a Madrid; però, malgrat això, no s'hi esperen enfrontaments interns. Com deia amb certa sornegueria a aquest setmanari un diputat socialista balear, “el poder tranquil·litza les passions i, sobretot, no sempre hem de tenir congressos difícils nosaltres, no? Ara els toca als altres”, amb referència sobretot al PP.

Els socialistes viuen uns mesos de glòria. El resultat del 9 de març ha estat el millor per al seus interessos. Els ha deixats en la situació òptima per a créixer. Aquest és l'objectiu bàsic que el congressos –balear i insulars– volen assolir: posar tot el partit a fer feina per enfortir-se, captar militants i dotar cada estructura orgànica d'efectivitat. És a dir, que es tractarà d'assemble-

es bàsicament organitzatives per a enfortir les estructures orgàniques a cada nivell i àmbit –balear, insulars i locals– per aprofitar la conjuntura. Dit d'una altra manera, que no passi com durant el pacte de progrés, que la feina a les institucions deixà buit el partit. Ara hi havia el mateix perill perquè tots els quadres dirigits importants s'han incorporat a les institucions. A diferència del passat, “ara és més urgent de dotar les estructures

Vista l'allau de peticions, el PSIB-PSOE durà a terme una campanya de captació de militants per duplicar-ne el nombre en dos anys.

de gent amb capacitat organitzativa”, tal com confessà un dels citats, perquè “l'oportunitat de créixer que tenim és única”. A tall d'exemple, la mateixa font assegura que el PSOE rep una veritable allau de peticions de militància. Per això a Mallorca, el secretari d'organització, Cosme Bonet –que també és conseller de Presidència del Consell de Mallorca– presentà fa dues setmanes una campanya de captació de nous militants que vol aprofitar aquesta onada espontània per duplicar el nombre d'afiliats en dos anys.

L'objectiu final és que, aprofitant el fet de tenir les presidències més importants, que a Madrid governa Zapatero, que els altres partits són en crisi o enmig de dubtes de futur i que confien a duplicar la militància, el PSOE arribi en uns dos anys a una situació òptima per a afrontar la recta final de legislatura. De manera que a les eleccions autonòmiques del 2011 pugui disputar l'hegemonia al PP o, si més no, fer un salt quantitatiu i qualitatiu com mai no ha experimentat.

Miquel Payeras